

Aurel M. Buricea**PEDEAPSĂ DIVINĂ**

Când lumea se naște din cer și cuget
Iar Cel veșnic este pilda aleasă
Ce-mi pasă de pustia grea și deasă
Și uneori aud al fiarei muget ?

Vin acele tăceri când pot fi stâncă
Răsfântă peste o mare secată
Valuri de-ntuneric umbra mi-o cată

La ce folos vestești lumina lină
Și-n trupul meu bat clopote de-amurg
Negre de păcate iubirile curg

Ce singure cad merele-n grădină
Nu-i sfânt să frângă această cădere
Voi avea putere după înviere ?

EROS

Aștept de-un timp să gust aroma dulce
De piersică galbenă și păroasă
Să mă desfrunzesc de orice angoasă
Și depărtarea-n mine să se culce

Să simt toamna cum plânge și suspină
Cum recită psalmi dintr-o carte sfântă
Și spre iarna grea încet se avântă
Din mine să bea izvor de lumină

Hai,iubito,în macii din zare săa visezi
Să lăsăm câmpia să rodească-n noi
Și-n nesfârșiri de rod încet să te pierzi

Să cauți trup de spirit în rai pribeag
La judecata de-apoi sa fim doar noi doi
Să-mplinim prin veac pedeapsa fără leac

ULTIMA HALTĂ

Se scutură macii pe drumuri de fier
De tristețe șinele au ruginit
Miresme de îngeri vin din infinit
Culorile toamnei oftează și pier

Voi fi și eu al lumii fruct
Vise de dor stau în nescrise pagini
Pierdute în noianul de imagini
Din oglinda verii chipul meu e supt

Peste fire domină nepătrunsul
În zadar vreau să-nțeleg aceste legi
Nu-mi rămâne-n gândire decât plânsul

Vom găsi în vers dulce consolare
Aici,iubito,suntem prin veac întregi
Și-om trece din sonet în altă stare

VEDERE DIN VEDERE

Privirea celor de dincolo de timp
În flacăra din candelă se stinge
Doar aripi de îngeri o pot atinge
Aștept unda ei în orice anotimp

Mai puternică decât viața vieții
Privirea mamei mele în gândul meu
De-aud plânsul lacrimii în curcubeu
Și-al mierlei cânt în zarea dimineții

A explodat în mine amintirea
Miroase a moarte din altă lume
Veți percepe căderea în postume

De ce ,Doamne, mi-ai mărginit privirea
De nu mai pot vedea decât prin tine
Iar cei ce-au fost dorm somn de veci în mine

AMINTIREA UNUI VIS

Port în somn visele celor ce-au văzut
Să te naști stea și să mori în orbire
În loc de raze să ai doar vorbire
Și Sfântul Duh să doarmă în ochi de lut

De la o vreme respir numai vise
Arbore de-aș fi fost mi-e teamă de cerc
Vreau timpul să-l opresc zadarnic încerc
Privirile toate îmi sunt închise

Dorm într-o pasăre și învaț să zbor
mi-e inima gușă plină de cântec
stă moartea-n mine ca un prunc în pântec

cu arma la umăr în noapte cobor
sunt prin cuvinte propriul meu vânător
cineva trage în vis și-n vers eu mor

VINE TOAMNA

Vine o toamnă cu miros de moarte
Se-aude-n ulmii din câmp un plâns târziu
Bat clopote de bronz sub prundul pustiu
Cine ,Doamne, de lume mă desparte

Arde umbra grădinii în carnea mea
Vremea putrezește-n merele coapte
În somn visele se lovesc de noapte
Se desfrunzesc ochii de ultima stea

De-o viață călăresc un cal albastru
Pe cărări zac copite ruginite
S-a stins galopul în negre ispite

Nechează depărtarea dintr-un astru
E-atâta veșnicie-n trup și mi-e frig
În zadar,iubito,te caut și te strig

DESPRE UIMIRE

Rodul e rod numai copt în grădină
Fericit Cel ce crede și nu vede
Când Cel de sus pe toate le prevede
Adevărul rodește în lumină

Atunci omul e om doar în Dumnezeu
Nimeni nu poate din spirit să iasă
Mi-am zidit din acest univers casă
Cum lacrima în ochiul neplâns de zeu

Moartea nu-i decât o ușă spre infern
Cobor dintr-o parte în altă parte
Stau în nefire ca litera-n carte

Când sugă copilul la sânul matern
Materia nu poate naște cuvânt
Chiar dacă uimirea putrezește-n mormânt

ROBIRE DE FIRE

De-o viață mi-aștept pedeapsa divină
Stau între zi și zi cu fața la zid
În lumea nevăzută mă-nchid lucid
Voi trece dincolo fără lumină

Desfrunzit de timp ca arborii-n amurg
Miroase secunda a miresme de lămâi
Doar în visele mele,mamă,rămâi
Și nu mă duce-n noaptea nopții să curg

Râu din muntele de sare la vale
Șuvoaie de-ntuneric bat în mine
Încet se rup negre maluri meschine

De ce oprești,Doamne, stelara cale
Mai dă-mi ultima toamnă de rodire
Și nu mă naște-n robire de fire

CONTRAST

Un ochi plâns de zi și altul de noapte
Stoluri de lebede mă-nvață să zbor
Dintr-o stare în alta încet cobor
Cum trece vara prin fructele coapte

Unul plânge-n zi și-altul râde-n noapte
Amândoi hrăniți cu lumină sacră
Nu-i pom c-o fructă dulce și-alta acră
Cum lumea nu iese din cifra șapte

Doar plânsul morții nu-i poate desparte
Ninge nevăzutul cu zăpezi de stea
Cade peste pleoape depărtarea grea

Luminează-mi,Doamne,ruga din carte
Să pot citi dincolo viața de-apoi
Nu-mi stinge cu lacrimi ochii amândoi

ZIDIT ÎN SONET

Întru-n cuvinte ca-ntr-o mănăstire
Ca să mă-nchin la icoane de Duh Sfânt
Să pot uita c-am fost făcut din pământ
Și versul din Gitta să se inspire

Și lumea de-apoi să vibreze-n sonet
Să-i fie uimirii cetate vie
Roadele toamnei să-i dea veșnicie
Să nu-i treacă viața ca un trist regret

Mi-a fost gândirea altar stelar și mir
Ca-n straturi de sare stă veac peste veac
Cum doarme taina lumii în cimitir

Voi vorbi de dincolo prin tăcere
Am lăsat pentru neam în catrene leac
Să-l vindece de teamă și durere